

HODOČAŠĆE NA UDBINU

Oko 150 vjernika Šibenske biskupije predvođeni svećenicima don Tomislavom Puljićem i Krešimirom Matešom, u subotu, 9. rujna, hodočastilo je na Udbinu kako bi svojom nazočnošću dali svoj skromni doprinos proslavi spomendana Dana hrvatskih mučenika. Da bi koliko-toliko pripravnici došli na svečano misno slavlje i u nacionalno svetište hrvatskih mučenika, zadužio se don Tomislav Puljić koji je naizmjenično u dva autobusa, govorio o značaju mjesta kojem hodočastimo i njegovoj prošlosti o kojoj zapravo znamo jako malo.

Zato nas je podsjetio na krvavu bitku koja se na Krbavskom polju koje se u svojoj svojoj veličini prostrlo u velikoj udolini na području Like, nedaleko Udbine.

Upravo na ovom polju, točno u 9 sati, dana devetog u rujnu, godine Gospodnje 1493., jedni nasuprot drugih našle su se dvije vojske. S jedne strane slabo opremljeno hrvatsko pješaštvo, a s druge strane dobro naoružana i izvježbana turska vojska koju je predvodio bosanski sandžak-beg Hadum Jakub-paša. Hrvatsku plemićku vojsku u bitku je poveo ban Emerik Derenčina koji se pristao sukobiti na pustopoljini što je, između ostalog, na kraju dovelo do poraza i golemih kubitaka na Krbavi. Turci su smicalicama, manevrima, zasjedama, ali i brojnošću i snagom stjerali hrvatsku vojsku u okruženje pa izlaza nisu ni imali jer ih je s druge strane čekala rijeka u kojoj su mnogi izgubili živote. Na Krbavskom polju poginuo je hrvatski knez Ivan Frankopan, a Derenčin je zarobljen. Kažu da je s hrvatske strane preživjelo jedva dvjestotinjak vojnika, a tisuće ih je ovdje ostavilo svoje kosti. Neki će povjesničari reći da je ova bitka značajna i po tome što je označila propadanje cjelovitosti hrvatskih zemalja, te što je označila kraj jednog i početak stvaranja novog doba.

Prije početka svečanog slavlja posjetili smo Cerovečke pećine zakoračivši tako duboko u podzemlje koje je priroda tisućama godina marljivo oblikovala omogućujući nam danas uživanje u najneobičnijim kamenim kreacijama, lijepima poput najfinije čipke.

„Uključite maštu“- reče nam mlada djelatnica parka, pa će te u „sigama“ koje je tisućama godina voda uporno stvarala i kreirala, vidjeti razne likove. Savjet nam zapravo nije ni trebao jer smo već po ulasku u Donju pećinu do koje smo stigli nakon petnaestak minuta ne baš napornog uspona, i sami počeli glasno komentirati na što nas koja kreacija podsjeća. Vođeni iskusnom rukom mlade djelatnice Parka prirode Velebit polako smo se privikavali na mrak i hladnoću, a temperatura je ovdje konstantno niska i kreće se od najviše 8 do najnižih 5 stupnjeva. Dobro zabundani uživali smo u razgledanju ovog vrlo važnog speološkog objekta koji je otkriven sasvim slučajno daleke 1913.g. prilikom izgradnje željezničke pruge od Gračaca prema Kninu. Inženjer Nikola Turkalj zaslužan je za njenu prvotnu očuvanost pa je mnogi u znak zahvale i nazivaju po njegovom prezimenu. Dok promičemo uz atraktivne sige prepoznamo u nekima lik svetog Nikole, pa cijeli kompleks katedrale...U jednom udubljenju nalazio se medveđi brlog, kazuje nam službenica parka, pokazujući rukom na tragove medvjedeg brušenja u stijeni u kojoj je prebivao. U pećini su, saznajemo, pronađeni ostaci špiljskog medvjeda, kosti nekih glodavaca i ptica, te brojni koštani i kameni nalazi.

Za turistički posjet otvoreno je 700 metara Donje i Gornje pećine dok se u srednju zasad spuštaju samo za to obučeni speolozi. Zbog svog značaja ovo je područje Cerovečkih pećina koje se, inače nalaze na 4 km udaljenosti od Gračaca, na južnom diječlu Velebita, 1961.g. zakonom zaštićeno kao geološki spomenik prirode koja se ovdje iskazala kao vrhunski projektant podzemlja. Podzemlje se, inače često spominje i u našoj religiji pa otuda i sve veći

interes vjernika za posjet ovakvim mjestima koja predstavljaju ugodu za oči i dušu.

Fotografiranje je zabranjeno pa ćemo ovu podzemnu ljepotu nastojati zadržati u sjećanjima. Unatoč prijetećim oblacima Velebit nam se ukazao u svoj svojoj raskošnoj ljepoti koju su tmasti oblaci i gusta bjeličasta magla samo naglašavali. Pogled sa visina Velebita na njegove vrhove koji su virili iz magle i dodirivali se sa oblacima dugo ćemo zadržati u sjećanjima.

Napojeni prirodnim ljepotama i zanimljivostima krenuli smo dalje, prema Udbini koja je glavno naše odredište i mjesto na kojem smo odlučili potražiti duhovnu okrijepu.

Na Križni put koji je krenuo od crkve svetog Marka i kojeg je predvodio fra Petar Grubišić iz Ogulina, nismo stigli, ali smo zato na vrijeme bili na svečanom euharistijskom slavlju kojeg je ove godine predvodio naš šibenski biskup Tomislav Rogić. Uz njega su bili i biskup domaćin Zdenko Križić, biskupi Želimir Puljić i Vjekoslav Huzjak, te biskupi u miru Mile Bogović i Ante Ivas. Uz njih je koncelebriralo stotinjak svećenika. U liturgijskom slavlju nastupili su zborovi Gospićko-senjske biskupije te klapa HRM-a.

Na Udbini se okupilo oko pet tisuća hodočasnika među kojima su bili i članovi Moto kluba Croatica koji su i ove godine sa sobom donijeli brojno kamenje sa više hrvatskih stratišta. Svo će kamenje naći svoje mjesto na memorijalnom zidu spomen parka koji je sastavni dio ovog nacionalnog svetišta. Među brojnim hodočascima posebno su se isticali oni iz Šibenske biskupije, a kako i ne bi kada su mnogi na glavama nosili prepoznatljive narodne kape, a neki su došli i u cijelim nošnjama svoga kraja.

Koliko znamo o Udbini, koliko o ovdašnjoj crkvi, njezinim temeljima...? Malo! Čini mi se da ni to nije najgore, jer se gorim od goreg čini činjenica da mnogi i ne žele znati za ovo mjesto, za njegovu prošlost...Zašto je tomu tako, tko bi znao? Možda upravo zbog toga, našeg neznanja ili našeg nehtjenja, biskup Rogić se u uvodnoj propovijedi dotakao samih početaka gradnje, pa i vremena koje je gradnji prethodilo.

-Bilo je to 9. rujna 2003.g. kada je prvi put javno objelodanjena ideja o gradnji Crkve hrvatskih mučenika. Donesen je tako ovdje po prvi puta krbavski križ i štap hrvatskih biskupa. Prošle su dvije godine od polaganja kamena temeljca, a onda je biskup Bogović krenuo u svijet tražiti pomoć“, prisjetio se biskup Rogić.

